КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА ПРАРОДИТЕЛСКИЯ ГРЯХ

Това е грехът, който праотецът Адам извършил в Едемската градина, в която го поселил Творецът. Безгрешният, открит и безгрижен човек, като разумно и свободно същество бил длъжен да се подложи на изпитание, за да утвърди съзнателни взаимоотношения с Бога. За да потвърди свободния си избор, той бил длъжен да изпълни заповед – да не яде от дървото за познаване на доброто и злото.

Но човекът престъпил заповедта, не повярвал на Бога. С тази постъпка прародителите си навлекли тройна беда. Първо, не послушали Бога, Който дал заповедта. Второ, сама по себе си постъпката им била несправедлив, надменен и високомерен акт на неблагодарност към Твореца и Благодетеля; и трето, това било безразсъдно действие, тъй като прародителите знаели, че след непослушанието ще последва смърт.

Желанието да станат независими, равни на Бога, което с лъжа им внушил дяволът, било главната причина за отстъплението на човека. Прародителите мислели, че могат сами да станат богове, и следователно да не зависят от никого, но само се уподобили на сатаната, който ги въвел в заблуждение. Така се сбъднали словата на Троицата: Защото, в който ден вкусиш от него (от плода), бездруго ще умреш (Бит. 2:17).

Съгрешавайки, човекът паднал от голяма висота, което имало трагични последствия. Той загубил дара на благодатта на Светия Дух, който имал в себе си, бидейки създаден по образ Божий, и, обладавайки го, можел да изпълни своето предназначение – да стане подобен на Бога.

С откъсването си от източника на вечен живот, човекът изгубил възможността за безсмъртие, нетление и неизменност. Образът в него потъмнял, помрачил се и дошъл в съвършена немощ, но не се унищожил окончателно – както учат протестантите, нито останал неповреден – както учат католиците. След падението в човека останали понятие за доброто и способност за добродетели.

Но естеството на Адам напълно се развалило: той се подложил на неизбежно тление и смърт, залели го страсти, пожелания и похоти. Умът, лишен от източника на истинската светлина, се помрачил, бил въведен в заблуждение и започнал да служи повече на тварта, отколкото на Твореца. Човек в почит не ще пребъде; ще се уподоби на животните, които загиват. (Пс. 48:13) – казва псалмопевецът.

Всеки човек по рождение се съединява с природата на първия човек, тоест носи повреденото естество на Адам, предадено на смърт. По силата на това единство на човешката природа прародителският грях се предава по наследство.

Описвайки нашата трагедия, апостол Павел казва, че чрез непослушанието на един човек мнозина станаха грешни (Рим. 5:19) и на друго място отново: чрез един човек грехът влезе в света, а чрез греха – смъртта (Рим. 5:12).

Описвайки опорочаването на естеството в резултат от падението, той казва: А каквото правя, не зная; защото не това, що желая, върша, а онова, що мразя, него правя… а в такъв случай не аз вече върша това, а грехът, който живее в мене. (Рим. 7:15, 17).

Думите на апостол Павел в това неголямо описание ни убеждават, че прародителският грях е предизвикал опорочаване на нашето естество, което нашият Господ е излекувал с пребиваването Си тук, на земята.

Автор: Стареца Йосиф Ватопедски

Източник: Атонски беседи